

Бистра.

Но азъ искамъ сега.

Инокентий.

Добрѣ. Той е твой, но до като съмъ живъ, ще бѣде въ мойта килийка. (За да отклони разговора отива до прозореца и погледва къмъ билото). А маякътъ ще свѣти —

Бистра.

(Съ пробудено чувство). До гдѣ око вижда.

Инокентий.

Основигѣ напрѣдвали ха?

Бистра.

(Като гледа къмъ маяка). Че тѣ се виждатъ — ей и надъ земята вече човѣшки бой.

Инокентий.

(гледа) А азъ нищо не виждамъ. Мерзелѣй ми се нѣщо, но —

Бистра.

За есень, като почнатъ мъглигѣ ще бѣде.

Инокентий.

(замисленъ) Ще бѣде, ще бѣде той, само —

Бистра.

(Умолително) Ти, дѣдо, трѣбва да подържашъ Еремия. Маякътъ е едно полезно дѣло... а всички, всички сж викнали. Катогледамъ, чудя се, какъ хората не искатъ да разбератъ, че това е тѣй необходимо. Както изчислява Еремия, новиятъ маякъ ще освѣтлява цѣлото море. — (съ възторгъ) Схщинеко мореско слънце! А пъкъ до него ще построи подслонъ за старигѣ моряци. Еремия казва, ча само старигѣ моряци иматъ право на подслонъ.